

Crackhouse vs. Mood Elevator @ Stubnitz

Zaterdag 2 december, Stubnitz - Amsterdam

Crackhouse versus Mood Elevator. De naam maakt nieuwsgierig. Pompende techno van Benny Rodrigues wordt beloofd en na een aantal weekenden met deadlines op maandagochtend klinkt dit veelbelovend voor een vrije zaterdagavond en zondagochtend en zondagmiddag. De locatie op de boot de Stubnitz is hierbij een extra aantrekkelijkheidsfactor. Dit feest zou eigenlijk al eind september plaatsvinden, maar is door problemen met vergunningen verschoven. Vanavond is de avond (?).

Na aankomst met de pont in Amsterdam-Noord fietsen we eerst naar de oude ligplaats van de Stubnitz toe (ondanks dat de helft van de pontmensen naar de andere kant gaat). De Stubnitz is dus verplaatst. Na deze omweg klimmen we aan boord, halen een stapel munten en verbazen ons dat het om deze tijd (00.45) nog rustig is aan boord. De zaal op het benedendek is vrijwel leeg, het middendek ook en enkel het bovendek is vol. Geen probleem, als het daar dan maar één groot crackhouse is. We concluderen dat de crack, zegmaar nog niet is aangeslagen. Het publiek is aan de jonge kant, de sfeer is niet uitbundig en de beukende techno beukt te weinig. Het soundsysteem in de bovenzaal van de Stubnitz is toch beperkt blijkt maar weer. Na op het benedendek, dat inmiddels dichter bevolkt is, te zijn geweest besluiten we - tegen onze gewoonte in - om 2.30 alweer de boot te verlaten en de strijd aan te gaan met de weerselementen op weg naar huis.

Op de fiets denk ik aan het verloop van de avond die om 18.00 startte met de opening van de expositie The Apotheosis of Pleasure van Terry Rodgers in galerie Torch. Rodgers is een succesvolle Amerikaanse figuratieve schilder die realistische olieverfschilderijen maakt van de hedendaagse jetset die naakt, halfnaakt en zonder enig onderling oogcontact het gedroomde leven lijken te leven. Met de nadruk op 'lijken'. Rodgers laat namelijk de pijnlijke eenzaamheid zichtbaar worden op zijn doeken. Grappig weetje is dat lingerieontwerpster Marlies Dekkers de lingerie van veel modellen op Rodgers' schilderijen 'sponsort.' Ander feitje: Paris Hilton verscheen in 2003 op een doek van hem als icoon van verlangen. De doeken op de expositie waren fraaie en vanwege de grote afmetingen af en toe confronterend. Final thought: Terry Rodgers voorstellingen komen meer in de buurt van een crackhouse. (Dennis Mijnheer)